

El professor Alba

La tropa d'artistes estava formada per algunes ballarines flamenques, un guitarrista amb les patilles en forma de des-tral, un vocalista de pestanyes arriassades i alguns músics, tots de rebuig; però entre ells, assegut en taula a part, també es trobava al bar Nacional el professor Alba, que era el número fort de l'espectacle: un famós il·lusionista de bona planta, el qual no havia demanat mitja combinació com els altres, sinó un doble d'orxata que lentament bevia, rodejat d'admiradors. Algú havia clavat en la paret, amb quatre xinxetes, un cartell on aquest bruixot apareixia amb esmòquing i capa blava, sostenint en la seua mà pàl·lida molt llarga una vareta màgica que emetia una aura groga i la seua mirada també llançava llamps sota unes celles diabòliques; però al natural quan bevia orxata el professor Alba exhibia només una dignitat de cavaller sense que se li notara el seu poder sobrenatural. Endevinava el pensament, podia conduir un cotxe amb els ulls embenats, hipnotitzava la gent i donava ordres a la ment que no podien ser desobeïdes. La seua fama va fer que aquella nit el Cinema Rialto s'omplira de gom a gom. Va arribar públic en bicicleta de Nules, de la Vall d'Uixó i de Borriana que va desbordar la sala fins al carrer, i primer la funció va començar amb unes cobiles que cantaven les flamenques pegant cruixits, encara que aquella extensió de llauradors famèlics rugia quan alguna de les xiques donava una revolada deixant veure una ràfega de les seues cuixes. ¡¡Aire!! ¡¡Aire!!, cridaven els agricultors sota la boina per a animar les artistes a pujar-se la falda, i aquests alarits després van ser calmats pel vocalista que va cantar algunes cançons d'amor, i així anava calfant-se l'espectacle fins al moment en què va fer la seua aparició en l'escenari el professor Alba adobat com un elegant fantasma.

Havien disposat uns grans reflectors enfocats cap al públic que creaven en les taules a contrallum una zona d'obscuritat, on va començar a agitar-se un ballet d'esquelets amb els ossos fosforescents, un poc verdosos, els quals amb la seua dansa van precedir l'eixida del màgic, després d'haver espantat a tot el món. En la meua memòria només queda una part d'aquella insòlita visió. Potser el professor Alba ja havia exercitat el seu virtuosisme endevinant el pensament o fent desaparèixer rellotges o canviant carteres d'una butxaca a una altra, però confós amb els rugits del públic davant les cuixes de les ballarines i enmig del terror d'aquella sarabanda de calaveres recorde molt bé quan el professor Alba va demanar que un voluntari pujara a l'escenari per a ser hipnotitzat. Ho va fer un home casat, cellut i lleuger de cames.

—¿Estàs disposat a tot? —li va preguntar el màgic donant-li una palmada amistosa en l'esquena.

—Sí, sí —va contestar el conill d'Índies.

—¡Mira'm als ulls!

El professor Alba va traçar una espiral en l'aire amb el dit ín-

dex davant del nas d'aquell voluntari i com si el dit del màgic haguera nugat la voluntat del tipus amb un llaç molt fort, el va conduir cap a un costat de l'escenari sota les llums i allí va iniciar un treball amb els ulls sobre la ment d'aquell home cobai, el qual en aparença es va quedar profundament dormit i immòbil. El professor li va embenar tot el rostre sense el més mínim badall de llum com una mòmia i després li va manar que anara a seure una altra volta en la seua butaca al costat de la seua dona, i el número era que trobara el lloc exacte; però, rebuda l'ordre, de sobte l'home va reaccionar d'una forma estranya. Embenat com anava es va tirar de l'escenari d'un bot i va enfilat la porta del carrer amb quatre camallades, i ja fora del Cinema Rialto va seguir corrent amb cap i tot embenat sense direcció coneguda. Alguns joves el van seguir i molts altres van creure que aquell número estava preparat. Va ser el màgic el primer a reconèixer que aquell experiment podia acabar malament. De seguida, tots van pensar en el perill de la pedrera. Hauria sigut molt fàcil despenyar-se per allí si el fugitiu hipnotitzat haguera pres el camí del castell, però, al poc temps, abans que acabara la funció, un rumor es va estendre entre el públic que omplia el Rialto. Algú va dir que el tipus s'havia tirat al pou del carrer de Sant Antoni. Durant tota la nit el van estar buscant i no va aparèixer. En realitat aquell home amb el rostre embenat va continuar camp a través sense parar darrere del destí. De fet, ja no va tornar més al poble i aquest és un dels mites que encara omplien la memòria de la meua infància. Es van inspeccionar tots els pous i barrancs, es van formar algunes batudes per la muntanya inútilment. Inclús es va cursar una ordre de busca per part de la Guàrdia Civil i molt prompte van començar a córrer les llegendes. Alguns l'havien vist al teatre Ruzafa de València, assegut en la fila zero, veient Celia Gamez. Uns altres deien que havia aprofitat la irresponsabilitat del somni per a fugir de la seua dona, a la qual no volia.

—Aquest no tornarà. Deu diners a tot el món.

—¿Ha fugit dels deutes?

—Segur. Dels deutes i de la dona.

Molts opinaven que havia mort i el seu cadàver se l'havien menjat els gats salvatges i els corbs, i uns altres deien que se n'havia anat a Amèrica, però després dels anys jo sempre imaginava un home fugint amb els ulls embenats com un símbol de la llibertat. La tropa de còmics i el professor Alba van arreplegar els trastos i se'n van anar deixant el poble preparat per a l'estiu i amb l'arribada de la primera canícula la gent es va posar a segar, oblidant aquell home que va desaparèixer definitivament per art de màgia.

Abans d'abandonar el poble, el professor Alba es va prendre un altre doble d'orxata sense fer més comentaris.

Manuel Vicent